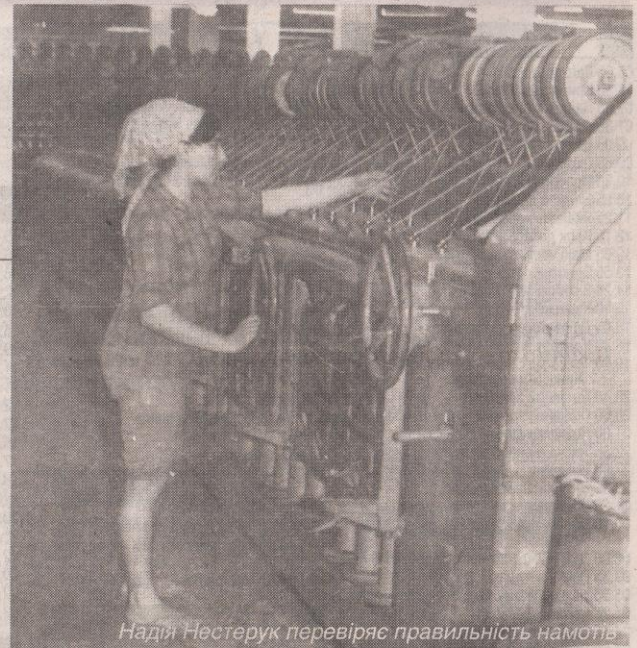

Добра і світла тобі, Льонокомбінате!

Надія Нестерук, 1972р

Надія Адамівна Нестерук (Примак), прийшовши на навчання до ПТУ-17, обрала собі професію рівничниці-стрічечниці. Ця професія припала їй до душі, і все своє трудове життя вона пов'язала з Рівненським льонокомбінатом.

Надія Нестерук перевіряє правильність намотів

Прядильний КТТ - Т.Чудік, В.Нестерук, В.Буховець, 1980р

Надія Нестерук, 1972р

Прядильний КТТ - Т.Чудік, В.Нестерук, В.Буховець, 1980р

Мій зеленокосий краю

Так, сарненський край є зеленокосим із усіх сторін. І серед цієї чудової природи у селі Вири у 1949 році народилася Надія Адамівна. Вона була третьою дитиною у сім'ї, а всіх було семеро. Любили одне одного, тягнулися душею до батьків і зберегли ту родинну любов на весь вік. Сестра і два брати зі своїми сім'ями живуть у рідному селі, а інших доля повела в інші місця. Надія Адамівна з любов'ю згадує своє село, родину та батьків:

– Мій тато – Адам Примаєк – працював на кам'яно-дробильному заводі у Вирах, а мама – Параска Савівна – у колгоспі. Великих ланів у селі не було, тільки невеликі ділянки, тому що земля була багатою на камінь і пісок. У селі добували камінь, а на заводі його подрібнювали. На ділянках сіяли льон і жито. Я з дитинства полюбила той голубий цвіт. Ми допомагали мамі поратися з льоном, бо й удома його сіяли. Ми мали свій город, тому сіяли все. Працювати змушені були всі.

Жили ми у звичайній дерев'яній сільській хатині. Вона була розділена на дві половини – у одній з них жила татова сестра з сім'єю. Ми мали власний ткацький верстат. Ткали мішковину, доріжки. Перед очима і досі той процес: сукали цівки, снували на стіні основу, потім закладали її у верстат, поперек цівки закидали човником, прибивали бардом і цей процес повторювався раз у раз. У результаті такої роботи отримували тканину. А ще з льону виготовляли олію – льнянку. Вона дуже смачна і поживна.

У селі була восьмирічна школа, тваринницька ферма, кам'яно-дробильні заводи, клуб, медпункт і магазин. Водойм ніяких не було, тому бігали купатися у неглибокій кар'єрі, з яких добували камінь. Під час літніх канікул ми бігали в обідню перерву на ферму і виступали з концер-

тами. Основними заробітками селян були чорниці, гриби та журавлина. Ліс допомагав селянам виживати.

У 13 років я залишилася сиротою, померла мама. Мені її дуже бракувало. Я закінчила восьмирічну школу і 9-й клас вечірньої школи. Далі поступила у Дубнівське педучилище. Та, напевно, не судилося мені там вчитися. Одного разу я пішла з подругою у кіно. А перед початком кінофільму завжди демонстрували кіножурнал. Саме там ми вперше побачили Рівненський льонокомбінат: цехи, працівників і їхню роботу. У той момент нам захотілося теж там працювати і ми прийняли рішення змінити місце навчання. Так і зробили. Нас прийняли на навчання за співбесідою у ПТУ. Мені допомогала моя старша сестра Зоя. Потім я закінчила Рівненську вечірню школу. Жила у гуртожитку.

– Чи часто згадуєте про свій зеленокосий рідний край? – запитую.

– Звичайно. Це ж найрідніша земля. Життя у селі було цікавим. На свята організували відпочинок у лісі. Часто лунали пісні та музика.

У роки війни у лісах поблизу нашого села було багато партизанів. Тривалий час у нашому селі жила партизанка-розвідниця Валентина Довгер. Наш тато часто нам розповідав про війну, оскільки йому випало багато чого побачити. Він був інвалідом другої групи ВВВ.

Зараз у селі побудували церкву, два молитовні будинки, відновили роботу на старому кам'яно-дробильному заводі. Зробили повну реконструкцію після його занепаду. Село продовжує розвиватися.

Льонокомбінат єднає долі

Після закінчення ПТУ Надія Примаєк прийшла працювати рівничницею у цех КТТ. Після практики дівчина вже була ознайомлена з роботою рівничниці, тому

з впевненістю приступила до її виконання. Найперше вона організувала собі робоче місце, а саме: забезпечувала себе котушками та стрічками. На перших порах вона обслуговувала одну машину, пізніше, з набуттям досвіду – дві і три. Із удосконаленням виробництва рівничні машини замінили стрічковими ЛЧ – ЗЛО. На них працювати було значно легше. Продовжує Надія Адамівна:

– У нас був бригадний метод обслуговування. Колектив був дуже дружнім, нам було всім цікаво, усі молоді, енергійні та завзяті. Колектив в основному був жіночим. Чоловіки працювали помічниками майстрів. Саме тут, на Рівненському льонокомбінаті, у 1975 році я зустріла свою долю – Володимира Нестерука. Він працював помічником майстра прядильного цеху КТТ. Він має 40 років стажу на льонокомбінаті. Я прийшла у сім'ю Нестеруків у 1976 році. Усі працювали на Рівненському льонокомбінаті: свекор – Петро Маркович – транспортувальником прядильного цеху КТТ, свекруха – Анісія Степанівна – пресувальницею у льоночесальному цеху. Льонокомбінат об'єднав нас усіх у єдину родину текстильників. Ми з чоловіком закінчили Рівненський текстильний технікум, за фахом – техніки-технологи прядильного виробництва.

Уже пройшло багато часу відтоді, коли ми працювали на велеті легкої промисловості, але залишилися найприємніші спогади про підприємство і людей, з якими ми йшли пліч-о-пліч багато років. Це мої вірні друзі: Анна Кравчук, Ольга Чміль і Віра Горбачевська. Ми весь час жили разом у гуртожитку. Моїм майстром виробничого навчання була Раїса Сергіївна Ковеня, пізніше вона стала мою колегою. У 1980 році я перейшла працювати у ПТУ-5 майстром виробничого навчання. Працювала з Ковенею Р.С і Левчук Є.В. А ще я працювала контролером якості й

інструктором виробничого навчання.

Найщасливіші роки мого життя пройшли на Рівненському льонокомбінаті. Я брала участь у конкурсі робітничої майстерності. Неодноразово посідала приззові місця. Була переможцем соцзмагань. Нагороджена медалями. Я була партгрупом, членом цеховому, дружинником. Їздила у туристичні поїздки.

Поряд із radoцями, на підприємстві були і труднощі. Побутові умови були дуже примітивними, але з плином часу все удосконалювалося. Побутові кімнати були оформлені досить гарно, зручно у користуванні, з усіма вигодами. Дуже гарними були і дальні і зимовий сад. Усе це було наше – спільне.

Короткі роздуми

Будучи на пенсії, Надія Адамівна неодноразово повертається думками туди, де пройшла її молодість, де зустріла свою долю та провела значну частину свого життя.

– На питання: «Чому зі знаним на весь світ велетнем легкої промисловості сталося таке лихо?» – немає відповіді, – говорить пані Надія. – Адже там працювало 7 тисяч людей, випускали продукцію світових зразків – і це все зруйнували. У всіх колишніх працівників льонокомбінату боліла душа.

Дякуючи Богу, на підприємстві з'явився новий власник. Я вдячна йому за його працю, за новостворені робочі місця. Хотілося б, щоб їх стало ще більше. Думаю, що так і буде. А ще хотілося б, щоб відновилося льонарство. Це було б прекрасно. Дай Боже Вам, Олеже Казимировичу, здоров'я, успіхів у праці і всіляких гараздів. Адже Ви заслуговуєте щедрого Божого благословення. А тобі, рідний Льонокомбінате, – добра і світла!

Лариса ГЛОВАЦЬКА